

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דרשת פרקי אבות

* * *

סעודת רעוא דרעוין

פרשת בחקותי

* * *

סעודת ל"ג בעומר

שנת תשס"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקי"א

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דרשת פרקי אבות

עלמא ציומוי להאי אות, ומאן איהו, הוא דבעי רחמי על עלמא ואתחזי לאגנא עלוי כגון רבי שמעון בן יוחאי דלא אנטריך עלמא ציומוי להאי אות, דהא הוא אות סימנא בעלמא הוה, דלא הוה גזירה דאתגור על עלמא לעילא דלא מצטל לה וכו' ע"ש. והיינו כי הכתוב אומר, והיה בענני עין על הארץ ונראתה הקשת בענן (ט-יד), וברש"י כשתעלה במחשבה לפני להביא חשך ואצדון לעולם ע"כ. אבל בדורו של רבי שמעון, הגין זכותו על כל העולם, שלא הניח להעלות חרון אף להביא צפועל חשך ואצדון לעולם, כי ברוב קדושתו המתיק כל הדיינים למעלה.

ובגמרא (כתובות עז:): גבי רבי יהושע בן לוי שנכנס לגן עדן חי, אמרו, מכריו אליהו קמיה פנו מקום לבר ליואי פנו מקום לבר ליואי. אזל אשכחיה לרבי שמעון בן יוחאי דהוה

במשנה (אבות ד-ז) בן עזאי אומר הו רך למנוה קלה וזרח מן העצירה וכו'. הוא היה אומר, אל תהי צו לכל אדם, ואל תהי מפליג לכל דבר, שאין לך אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום.

ונראה דהנה צניי יששכר (ליג בעומר אות ד) כתב, מנהג ישראל אשר התלמידים בני צי רב יורו בקשת ציום הזה. והנה שמעתי מאת כבוד אדמו"ר הקדוש מהרמ"מ [מרמנוב] זוק"ל הטעם, כי צימי רבי שמעון לא נראתה הקשת, והנה ציום עלותו למרום עושין הסימן עכ"ד. והוא כעין (שמואל ב א-יח) ללמד את בני יהודה קשת ע"כ.

ודהענין שלא נראתה הקשת צימיו, מצואר צוהר הק' (ויקרא טו). מכאן סימנא לחסידא זכאה דלא אתגלייא האי קשת ציומוי, ולא אנטריך

ע"כ. [ומקורו צמדרש רבה על הכתוב (קהלת א-ה) וזרח השמש וצא השמש, עד שלא ישקע שמשו של זדיק זה מזריח שמשו של זדיק אחר].

ובאמת כן הוא צלשון הקודש, צהרצה תיבות שכוללים צתוכו כוונות שונות, וכמו שדרשו חז"ל על דרך זה בכל פסוק, ציאורים שונים צפירוש המלות של התיבות. והגאון צעל סדר הדורות זצ"ל חיבר ספר גדול צשם ערכי הכינויים, מלוקט מדברי חז"ל על כל תיבה ותיבה, פירושים שונים בכל מלה ומלה. וכמו כן לעניינינו, מלת 'קשת', כולל צתוכו הרבה פירושים וציאורים, וכמו שיצואר להלן, אשר תורה ותפלה מצות ומעשים טובים מכונים גם כן צשם 'קשת'. וכאשר שאל לו רבי שמעון, נראתה הקשת צימין, והשיבו הן, היא כוונתו על הדברים הללו המכונים קשת, ולא על הקשת עצמו. וזה שאמרו חז"ל, ולא היא, רבי יהושע צן לוי לא נתכוון על קשת ההוא כפשוטו, דלא הואי מידי, שלא נראה קשת צימין, אלא התכוון על שאר הפירושים שיש בקשת, והשיב לרבי שמעון צמילתא דמשתמע לתרי לישני, שלא להחזיק טיבותא לנפשיה.

יחיז על תלת עשר תכטקי פיזא. אמר ליה את הוא צר ליואי, אמר ליה הן, אמר ליה נראתה הקשת צימין, אמר ליה הן. אמר ליה אי אתה צר ליואי [אין אתה ראוי לכרוז זה שאני שומע, שהקשת אינו אלא אות צרית שלא יחרצ העולם, ואם יש זדיק גמור צו אין צריך אות]. ולא היא דלא הואי מידי [לא נראה הקשת צימין], אלא סבר לא אחזיק טיבותא לנפשי ע"כ.

ובפתח עינים להחיד"א (שם) כתב, דמסוגיא זו יש ראייה למאן דאמר דתלמיד חכם יכול לשקר לצרות מן הכבוד, שהרי רבי יהושע צן לוי אמר דנראה הקשת צימין, ולא היה אמת, אלא שלא להחזיק טובה ע"כ. ואולי יש לומר על פי מה שמסופר על הגה"ק מצאנו זי"ע (הוצא צמחור דברי יואל ליוהכ"פ) שנתאחר פעם צתפלת נעילה ציום הכיפורים, ואמר לו צנו, אצא, אנו אומרים צנעילה, היום יפנה השמש יצא ויפנה וכו', הלא תהא דובר שקרים, שהרי כבר פנה השמש מלפני זמן. והשיב לו, תואר 'שמש' יש לו הרבה פירושים, ופירוש הפשוט הוא שהזדיק נקרא שמש שהוא אור עולם, וכאשר הזדיק מסיים תפלתו אז השמש יצא ויפנה

במספר שתי שמות אלו, עולה מספר י"ב, כי אלקי"ם בגמטריא פ"ו, ואכדט"ם עולה בגמטריא ע"ד, וזהו כי אלקי"ם שופט, זה ישפיל וזה ירים, ע"י מספר ז"ה, להחליף השתי שמות, יוכל להשפיל הרשעים ולהרים קרן ישראל.

ויש להוסיף זו עוד, דהנה ידוע כי סדר הכתיבה שונה בין ישראל לעמים, כי האומות העולם כותבין משמאל לימין, שמתחילין האות הראשון בצד השמאל, וממנו מוסיפין והולכין לימין. אמנם כתיבת אוחיות א"צ הם מימין לשמאל, שמתחילין מנד הימין. אמנם בשו"ת מהרי"ל (סימן מ) נתקשה למה יש שינוי אצלנו בין כתיבת האוחיות ובין כתיבת התיבות, שהגם שכתבות התיבות נכתבות מימין לשמאל, אף על פי כן כתיבת כל אות בפני עצמה, נכתבת משמאל לימין, וטעמא בעי. (ועיין בזה בשו"ת חתם סופר א"ח סימן קפז).

וראיתי בספר כדאי הוא רבי שמעון (מאמר ד) שכתב, דבהיות שכתלת הצריאה עלה במחשבה לצרוא במדת הדין, ואחר כך שיתף אליה מדת הרחמים. וכיון שהעולם נצרא על

ובמקור הדברים שלא נראה קשת צימי רבי שמעון, הוא במדרש רבה (בראשית לה-ז) ויאמר אלקים זאת אות הצריית אשר אני נותן ציני וציניכם וגו', לדרת עולם, את קשתי נתתי בענן והיתה לאות צריית ציני ובין הארץ (ט-יג). אמר רבי יודן לדר"ת כתיב (חסר שני ווי"ן), פרט לשני דורות (שלא נראת הקשת צימיהם), לדורו של חזקיהו וכו' ודורו של רבי שמעון בן יוחאי ע"כ. ויש להבין למה חסר שני ווי"ן דייקא.

וגראה עוד בזה, הנה דברנו בסעודת ל"ג בעומר העל"ט, במה שאמרו חז"ל (ב"ר יב-טו) בתחלה עלה במחשבה לצרואתו במדת הדין, ראה שאין העולם מתקיים, הקדים מדת הרחמים ושתפה למדת הדין, והיינו דכתיב (בראשית ז-ד) ציוס עשות ה' אלקים ארץ ושמים (רש"י א-א) ע"כ. וביארנו כי אלקי"ם הוא מדת הדין, והאוחיות הקודמות להם אכדט"ם המה רחמים, שהם ממתיקין את הדינים. ומתחלה בראשית צרא אלקי"ם את השמים ואת הארץ, וכאשר ראה שאין העולם מתקיים צדין, 'הקדים' מדת הרחמים, ושתפה למדת הדין, ובה נתישצ העולם. והחילוק

להתחיל צמדת הדין משמאל ולסיים ברחמים, ולכן ז"ה יולד שם סלה, נולד שם מדת הרחמים להמתיק הדינים, שההמתקה היא צמספר ז"ה, משם אלקיים מדת הדין, לשם אכדט"ס מדת החסד.

ואבור עוד הכתוב, אז אמרתי הנה צאתי צמגלת ספר כתוב עלי, לעשות רצוןך אלקי חפצתי (תהלים מ-ח), דהנה הרצון הפנימי של ה' להמתיק הדינים ולעורר רחמים, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ז). מנין שהקצ"ה מתפלל שנאמר (ישעיה נ-ז) והציאותים אל הר קדשי ושמחתים צבית תפלתי, תפלתם לא נאמר אלא תפלתי, מכאן שהקצ"ה מתפלל. מאי מצלי, אמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב, יהי רצון מלפני שיכבשו רחמי את כעסי, ויגולו רחמי על מדותי, ואתנהג עם בני צמדת הרחמים, ואכנס להם לפני משורת הדין ע"ש. הרי שזהו רצון ה' להפך הדין לרחמים.

ודבר זה אנו למדים מכתובת אבות התורה, שמתחיל כל אות מקו שמאל מדת הדין, אבל בצירופי אבות לתיבות מתהפך לימין, שמתחיל מימין לשמאל. וזהו שאמר, אז אמרתי הנה

ידי אבות התורה, כמצואר צמדרש (צ"ר א-א) היה הקצ"ה מציט צמורה וצורא את העולם, והתורה אמרה בראשית צרא אלקים, ואין ראשית אלא תורה. ומעתה כיון שהקצ"ה צרא את העולם צשיתוף מדת הרחמים עם מדת הדין, צהכרח שגם צאותיות התורה צצהן צצרא העולם רמוז שיתוף זה. והוא כי כל אות צפני עזמה שנכתבת משמאל לימין רומזת על מדת הדין שהיא קו שמאל, והרי זה צצחינת מתחלה עלה צמחשצה לצראותו צמדת הדין, אבל התיבה עזמה שהיא צצחינת צנין הנכתבת מימין לשמאל, רומזת על מדת החסד שהיא קו ימין, ושתייהן יחד האותיות והתיבות הן צצחינת שיתוף מדת הרחמים עם מדת הדין ע"כ.

וגראה דזהו שאמר הכתוב, ה' יספור צכתוב עמים זה יולד שם סלה (תהלים פז-ח), כי המתקת הדינים אנו למדים מכתובת האותיות שספרן הקצ"ה צתורתו, שכל אות הוא דין, וצכתובת התיבות מתהפכין לרחמים. וכאשר ספר הקצ"ה אבות התורה, מסר לנו כתיבת כל אות כמו שכותבין האומות, משמאל לימין, וה' יספור צכתוב עמים,

זהדור מי שיוכל להחסיר משם אלקי'ם
מספר השני ווי"ן להחליפם באותיות
הקודמות שם אכדט"ם, ומטעם זה
העולם נזרך לאות צרית של הקשת
שלא יציא מצול לעולם.

וי"ש לרמוז עוד צמה שאמרו שכל ימיו
של רבי שמעון לא נראתה
הקשת, דהנה יעקב אבינו אמר ליוסף,
ואני נתתי לך שכס אחד על אחיך,
אשר לקחתי מיד האמורי צהרצי
וצקשתי (צראשית מה-כז). ופירש רש"י
היא חכמתו ותפלתו. וצשפתי חכמים
פירש, כי חרצי היינו חכמת התורה,
וצקשתי הוא לשון צקשה ותפלה ע"כ.
ומטו משמיה של הרה"ק מקאצק ז"ע
שאמר בטעמו, כי כמו שצקשת, כל
מה שאדם מושך אליו יותר את החבל,
הרי החץ מרחיק יותר לעוף, כך גם
צתפלה, כל מה שאדם מתרכז יותר
בכוונת הלבו, מרחיקה התפלה יותר
לעלות ולצקוע שחקים ע"כ.

והנה אמרו חז"ל (שבת יא.) חזרים
שהיו עוסקין בתורה מפסיקין
לקריאת שמע ואין מפסיקין לתפלה,
אמר רבי יוחנן לא שנו אלא כגון רבי
שמעון בן יוחאי וחזריו שתורתן
אומנתן וכו' ע"ש. והוא מטעם שגודל

באתי צמגלת ספר כחוצ עלי, הכתיבה
של הספר הוא עלי לטובתי, לשתף
מדת הרחמים למדת הדין, ולעשות
רזוןך אלקי חפצתי, היינו לעשות
מאלקי' מדת הדין, רזוןך, יהי רזון
שיכבשו רחמי את כעסי, זה חפצתי,
להמתיק הדינים מישראל.

ולכן היה הלחם הפנים שעל השלחן,
שמים עשרה חלות, וכמו שנאמר
(ויקרא כד-ה) ואפית אותה שמים
עשרה חלות, כי מלחם הפנים נמשך
השפע של פרנסה להכלל ישראל, לחם
חס ציוס הלקחו (שמואל א כא-ו),
פרנסה בנאות צלי צרה ועקמתא. והיה
צורך להמתיק הדינים מאלקי'ם
באותיות הקודמות אכדט"ם, להחליף
מספרם במספר י"ב, על כן נתנו על
השלחן י"ב לחמים דייקא. ולכן אמר
הכתוב (שמות כה-ל) ונתת על השלחן
לחם פנים לפני תמיד, והיינו לחם של
פנים שותקות, והוא על ידי ההמתקה
של 'לפני' תמיד, האותיות שהם לפני
האותיות של אלקי'ם.

וזהו שאמר הכתוב, זאת אות הצרית
וגו' לדרת עולם, חסר שני
ווי"ן, כי צענני הענן, ששורה מדת
אלקי'ם בעולם, הרי זה מפני שחסר

קדושת תורתו הגינה עליו ועל כל העולם כולו להעביר כל גזירה רעה, ולא היה צריך לתפלה. [ושזו הראוני צייטצ פנים (לשנת תשובה אמת לה) שכתב קן צסם הרה"ק רבי אייזיק מזידיטשוב ז"ע, שעל ידי יחודים ונרופי שמות שבחורה, הם פועלי ישועות בקרב הארץ, ואינם צריכין לתפלה ע"ש]. וכיון שרבי שמעון היה פטור מתפלה, מחמת עולם עסקו בתורה, אם קן לא נראה הקש"ת צימיו, שלא היה צריך לתפלה, ולא השתמש בקשת אלה צחרצ שהוא חכמת התורה. ועל קן מפארין אותו (צפיוט צר יוחאי) צר יוחאי נאזרת בגבורה, וצמלחמת אש דת השערה, 'זחרצ' הולאת מתערה, שלפת נגד צורריך, שתורתו הקדושה שלמד צצחינה נפלאה, הוא היה הצרצ נגד הצוררים.

אמנם צתרגוס אונקלוס פירש שם, אשר לקחתי מיד האמורי צחרצי וצקשתי, צללותי וצבעותי, ואם קן שניהם הם לשונות של תפלה. וצמדדש רצה (שם 15-1) פירשו צחרצי וצקשתי, צמנאות וצמעשים טובים. ויש לומר דהנה צספר קהלת יצחק כתב לצאר הטעם למה לא נפרש הדברים

כפשוטן שלקחן צחרצ וצקשת, כי צנוהג הוא צמלחמה, שצתחילה משתמשים צקשת, כדי לירות צאויצ מרחוק, ורק לאחר מכן, כאשר האויצ מצליח להתקרב פנים אל פנים, משתמשים צחרצ, ואילו היה כאן המכוון לחרצ וקשת פשוטות, הרי צריך היה לומר תחילה 'צקשתי' ואחר כך 'צחרצי', אלא יש להסיק מזה שהמכוון כאן למנאות ולמעשים טובים, והמלחמה, מלחמת היצר היא, וצמלחמת היצר הקדר הוא אמנם הפוך, צתחילה מתנהל המאצק מקרוב כדי לגרש את היצר מתוך הלב, לאחר שקנה לו שם שציתה עוד מיום הלידה, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, ורק לאחר מכן, משצבר גורש היצר יש לנהל נגדו את המלחמה מרחוק, שלא יוכל לחזור למקומו הקודם, וזהו 'צחרצי וצקשתי', את המלחמת היצר מקרוב ומרחוק ניהלתי צעזרת המנאות והמעשים טובים ע"כ.

והנה צתפלה יש גם קן שני סוגים, האחד הוא, צעת שתוקף לאדם צרה, ועומד צמילר, הוא פונה לה' להוציא ממסגר נפשו, מצרה לרווחה, ומאפילה לאורה, וזהו תפלה צחי' חרצ, שהמקטרג עומד צבר אלנו

לעשות לעצמו גדרים וסייגים שלא יוכל יצרו להתקרב אליו, ולהרחיק את האויב שלא יוכל לגשת למחיצתו, וכמאמרם ז"ל (מועד קטן ה.) ושמתם את משמרתי (ויקרא יח-ל), עשו משמרת למשמרת, ולך לך אמרינן לנזירא, סחור סחור לכרמא לא תקרב (שבת יג.), ומלחמה זו היא צחי' קשת, שהאויב עומד מרחוק, ועושה פעולות להרחיקו יותר שלא יתקרב אליו.

ורבי שמעון בגודל קדושתו האיר אור רב על כל העולם, שיכלו להתגבר על ירם, וגם צבוא האדם לידי נסיון היו יכולים לעצור כנגד ירם, ולהלחם עמו בצחי' חרב. אצל צמיחתו של רבי שמעון הוחלשו הדורות, וכורעים בדרך צכל נסיון, ומלחמת האדם עם יצרו נריך להיות בקשת, להעמיד האויב מרחוק, שלא יתן לו מקום להתקרב לפתות לעצירה, וכמו שאנו מתפללים ואל תצילנו לידי נסיון, ולכן צימי רבי שמעון הקשת לא נראתה, ורק ציוס הסתלקותו, ציומא דהילולא דליה, מורים בקשת.

ובזה היה נראה לצאר מה שנאמר צמיחת שאל המלך, ויקוין דוד את הקינה הזאת על שאל ועל

מוכן צדינו, שאז משתמשין בכלי מלחמה של חרב, שהאויב עומד קרוב אלנו, והיינו התפלה צבוא העת נרה. אמנם חז"ל אמרו (סנהדרין מד:) על הפסוק (איוצ לו-יט) היערוך שועך לא צר [כך היו אומרים חזריו לאויב, כלום הקדמת שועך לא צר, עד לא צאה הצרה, אם היית עושה כן, היו הכל מאמנין את כחך], אמר רבי אלעזר לעולם יקדים אדם תפלה לצה, שאלמלא לא הקדים אצרהם תפלה לצה צין צית אל וצין העי, לא נשתייר משונאיהן של ישראל שריד ופליט ע"כ. ואמרו עוד (שבת לב.) לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אומרים לו הצא זכות והפטר ע"כ. ותפלה כזו היא צחי' קשת, צעוד שהצרה עדיין אינו לפניו, הוא מתאמן צתפלה להצריח הצרה שלא תגיע אליו, ולכן מתואר התפלה צשם חרב וקשת.

ובבוז כן יש צעודת ה' שחי צחינות אלו, כאשר צא כצר האדם לידי נסיון של חטא, שעומד מול פניו הנסיון לחטוא, והעצירה מוכן ומזומן צידו, ויש לו ללחום עם יצרו ולכבוש, זהו מלחמה צצחי' חרב, שעומד נגד האויב מקרוב. אך עיקר צבודת האדם

שכאשר יצא העצירה לידי אז אלחוס
 ואתגבר על יצרי, אלא יש לזרוח מן
 העצירה, שלא יצא לידי נסיון, ולהלחם
 בקשת, בכלי המלחמה שמשתמשין
 בעוד שעומד מרחוק מהאויב.
 ובעקצתא דמשיחא כאשר כח היצר
 גדול מאד, וכחות האדם חלופים עוד
 יותר, אין חכמה ואין ענה ותבונה רק
 להזהר שלא יצא לידי נסיון, וכמאמרם
 (סוטה ת). גמירי אין יצר הרע שולט
 אלא זמה שענינו רואות, ויש לזרוח
 מן העצירה שלא יצא לידי גירוי היצר.
 ועל זה הזהיר התנא בן עזאי, שהיה
 נפשו חשקה בתורה ציתר שאת משאר
 כל התנאים (יבמות סג:), והיה לו
 תריס נגד היצר הרע, בראתי יצר
 הרע בראתי לו תורה תצלין (קידושין
 ל:), ואף על פי כן עורר שאין לסמוך
 על כח התורה לצד, אלא יש לזרוח
 מן העצירה, להציל עצמו מידי נסיון.

וסיים ואמר, ואל תהי מפליג לכל
 דבר, אין לרחק שום דבר,
 לומר בטוח אני שלא אכשל בזה, והיא
 רחוקה ממני, כי גדולים וטובים שגו
 ונפלו, אנת נורא ואנא צישרא, האדם
 חלוש מאד נגד יצרו, על כן הוי צורח
 מן העצירה, ולא תפליג לכל דבר,
 לומר שלא תכשל בו, שאין לך אדם

יהונתן בנו, ויאמר ללמד בני יהודה
 קשת, הנה כתובה על ספר הישר
 (שמואל ב א-יז). ובגמרא (עבודה זרה
 כה). מאי ספר הישר, זה ספר הצרהם
 יצחק ויעקב [ספר בראשית] שנקראו
 ישרים וכו' ע"ש. והיינו כי שאלו
 המלך היה מופלג בצדקתו, בן שנה
 שאלו במלכו (שמואל א יג-ה), כבן שנה
 שלא טעם טעם חטא (יומא כג:), ולז
 המלך הוא לז העם, והשפיע מגודל
 יראתו על כל העם שגם צווא האדם
 לידי נסיון, היה יכול להתגבר ולכבוש
 את יצרו. אבל בהסתלקותו שנחסר
 אורו הגדול, אי אפשר לסמוך עוד על
 עצמו, וצווא נסיון תהיה קשה מאד
 להתגבר על יצרו, ויש ללמד לבני
 יהודה קשת, להרחיקו בעוד שהוא
 עומד מרחוק, ולעשות גדרים וסייגים
 שלא יוכל להגיע לידי החטא. ואמר
 שוב, איזה קשת יש ללמד ליהודה, לא
 הקשת כפשוטו ההורג בני אדם, אלא
 הקשת שהיא כתובה בספר הישר,
 שאמר יעקב צדק בראשית, אשר
 לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי,
 במלחמה רוחנית של תורה ותפלה
 ומנאות ומעשים טובים.

וזדהו שהזהיר בן עזאי, וזורח מן
 העצירה, לא יאמר אדם

שאין לו שעה, רגע רעה שנופל לעשות לעצמו גדרים וסייגים, וסביב
 ממדריגתו ויוכל להתדרדר, וישנם לכרמא לא תקרב, כל אחד יודע נגעי
 שעות רעות המתרגשות לזא צעולם, נפשו, המקומות והסיבות שהוא עלול
 ונריכין אז שמירה יתירה. על כן להכשל בהם, ואין ענה אחרת אלא
 הענה היעוזה היא וזרח מן העצירה, לזרח מן העצירה.

במעודה שלישית פרשת בחקותי

ויעורר, אז 'לא תירא מהס', כי ה' יעמוד לימינך בטח ע"כ (וקן כחצ בשליה הק' שס).

ובשערי חיים (להגאון בעל מחנה חיים) פירש הכתוב, לולא ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי (תהלים זד-ז), היינו אס אחשוב שגס אס ה' יעמוד מרחוק ולא יעזרני גס כן אוכל לעזור לי אני בעצמי, אז כמעט שכנה דומה נפשי, כי בטח אפול. אבל 'אס אמרתי מטה רגלי, שאצין שאין לי כח מעצמי, ורגלי ימוט, אז 'חסדך ה' יסעדני', יבא עזר ה' להאדם ע"כ.

והרה"ק מרוזין ז"ע פירש, עד אנה תסתיר את פניך ממני, עד אנה אשית עצות בנפשי (תהלים יג-ב), דהכוונה הוא, עד מתי נמשך הסתרת פנים של הקב"ה מן האדם, כל זמן 'אשר אשית עצות בנפשי', שנדמה לו לאדם שיכול בעצמו לטכס ענה ולהוציא עצמו מן המיצר. אך כאשר מכיר שכלו כל הקיינים, ומוסר כל בטחונו להש"ת, ודאי שה' יעזור לו

אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם, ונתתי גשמיכם בעתם וגו' (כו-ג), וברש"י כשהוא אומר ואת מצותי תשמרו, הרי קיום המצות אמור, הא מה אני מקיים אס בחוקותי תלכו, שמהיו עמלים צמורה (תו"ס) ע"כ.

וגראה דידועים דברי הרמב"ם צמורה נצוכים (פרק נא) כי ההשגחה היא לפי הדביקות, וכפי ערך הצטחון שיש להאדם בקונו, כן לעומת זה הקב"ה משגיח עליו להשפיע לו די מחסורו. וכמו שכתב צבינה לעתים לפרש הכתוב, כי תאמר בלבדך רבים הגויים האלה ממני איכה אוכל להורישם, לא תירא מהס וגו' (דברים ז-ז), שהאדם יש לו לידע שלא צח יגבר איש, ורק מה' צאה הישועה. ולולא ה' אי אפשר לנצח, ואס רק צה' ישים בטחונו אין לו לירא, אבל אס יחשוב שהוא צחו יוכל לנצח את האויב, אז לא תעלה צידו. וזהו שאמר 'כי תאמר בלבדך, שתכיר האמת אשר רבים הגויים האלה ממני, ואין צח עצמך להורישם אס לא שה' יבא

דרך הטבע. אבל המכיר שמונותיו קצוצים לו מראש השנה, ואין העניות מן האומנות ואין העשירות מן האומנות, והוא עושה רק ההשתדלות שנצטוו עליה, ומקיים השלך על ה' יהצך והוא יכלכלך, אז גם ההשגחה עליו מן השמים יתירה, ומנלתי גם למעלה מן המשוער.

והנה בגמרא (צ"ה טו.) דרשו שמונותיו של אדם קצוצים לו מראש השנה דכתיב (תהלים פא-ה) כי חק לישראל הוא משפט לחלקי יעקב. מאי משמע דהאי חק לישראל דמוזני הוא, דכתיב (בראשית מז-נד) ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה ע"כ. וזהו שרמז הכתוב, אם 'בחקותי' תלכו, כאשר תכירו ותדעו כי המזונות שלכם הוא מאתי, ולא כחי ועוצם ידי עושה חיל, ולא לחכמים לחם ולא לנבונים עושה, אלא תשלך כל יהצך על ה', וכאשר תלך לעסוק במסחר תדע כי הכל מסודר מאתי, ובחקתי תלכו, אז תזכו לשפע של פרנסה צלי גבול, ואכלתם לחמכם לשובע, ואכלתם ישן נושן וגו', כי השגחת ה' היא לפי הדביקות, וכפי מה שישים צטונו יותר על ה', יושפע לו מן השמים ביתר שאת, והחלשים המשימים

ע"כ (הוצא צבארות המים צקונטרס יקוו המים).

ובזה נעים מה שפירש צאלופי יהודה צפרשתנו, ורדפו מכס חמשה מאה ומאה מכס רצבה ירדפו (כו-ח), וצרש"י מן החלשים שצכס ולא מן הגבורים שצכס (תו"כ) ע"כ. ולכאורה לאיזה צורך כפל ואמר ולא מן הגבורים. אך הגבור היוצא למלחמה יוכל לחשוב לפעמים שגם הוא עושה וגורם לנצחון המלחמה. אבל החלוש צטח יצין וישכיל כי לא צכחו ינצח, ורק הכל מאת ה' היתה לו לנצח את הגבור ממנו. אם כן צטונו של החלש חזק יותר מהגבור, שתולה לפעמים צכח גבורתו. ולכן הגבורים ינצחו רק כפי דרך הטבע, מועטים את המועטים. אבל החלשים שיש להם צטחון חזק שרק צה' תלוי נצחונם, הם יזכו ורדפו מכס חמשה מאה וגו', ועל זה אמר מן החלשים שצכס ולא מן הגבורים, שהגבורים לא יזכו לזה ע"כ.

ובבזו כן הוא צפרנסתו של אדם, מי שחושב שכחו ועוצם ידו עושה חיל, אז ההשגחה עליו מן השמים פחותה, ואינו עושה ומרויח רק כפי

בטחונם על ה', מזליחים יותר מן הגזורים. המטיר להם לחם מן השמים צלי יגיעה ועמל.

אך הענין הוא שזהו על פי מה דאיתא במשנה (אבות ג-ה) כל המקבל עליו עול תורה מעצירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, וכל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ, וביאר בישמח משה בפרשתינו (בד"ה במדרש) דבאמת מצינו דרבי שמעון בן יוחאי וחזריו, שתורתן אומנתן ולא עשו שום השתדלות כלל למזונם, ורשב"י אמר אפשר אדם זרע בשעת זריעה וכו' תורה מה תהא עליה (ברכות לה:), ולכאורה הרי כך נגזרה מן השמים בזעת אפך תאכל לחם. וכתב ד'לחם' יש לו עוד פירוש, לחם התורה, כדכתיב (משלי ט-ה) לכו לחמי בלחמי, אשר אין התורה נקנית אלא ביגיעה, ואין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג:). ולכן אף שהגזירה והקנס נקנס על כל בני אדם, אותן שתורתן אומנתן נתקיים בהן הגזירה בעמל התורה, ושבו אין נריכין להשתדלות לטרפס. וההיפוך באלו שפורקין לגמרי עול התורה מעל נוארם, נריכין ליגע בהשתדלות לטרפס מכח הגזירה. וזהו שאמרו (סנהדרין

ובטעם הדבר ש'חוק' הוא כולל בתוכו שתי פירושים שונים מן הקצה אל הקצה, פירוש אחד חוקי התורה, ופירוש שני מזונות האדם, הוא צא להורות כי שניהם צשורשם לאחדים המה, ואם בחקתי תלכו, אז כנגד זה יזכה גם לחוק ליטא דמזוני, כי כל הצרכות הם גנוזים בתורה, אורך ימים צימינה ובשמאלה עושר וכבוד.

וליתר ביאור, הגה הכתוב אומר בזמן, הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ויאל העם ולקטו דצר יום ציומו, למען אנסנו הילך בתורת אס לא (שמות טז-ד). וחז"ל (יומא עה.) אמרו, כי לצדיקים יורד להם על פתח בתיהם, צינונים יאל העם ולקטו, רשעים שטו העם ולקטו. ועוד אמרו שם, לצדיקים לחם, צינונים עוגות, רשעים טחנו ברחיים ע"כ. והביאור צוה, שלא נפל המן לכל אחד באופן שוה, נראה דלכאורה יש להצין, הלא בחטא אדם הראשון נגזרה גזירה, בזעת אפך תאכל לחם (בראשית ג-ט), ואין ישבו ארבעים שנה במדבר, וה'

מדריגתו צחורה ומנחת צחותו יוס, כן לעומת זה תהיה לפניו הלחם מן השמים, למען אנסנו הילך צחורתי אס לא, שצזה יוכל לנסות עצמו, צחיה מדריגה הוא עומד צחורתו, שמאופן ירדת מזונו היה מכיר מדריגתו צחותו פרק, אס הוא הולך צחורת ה' כראוי.

וְלִבְנֵי חוֹק' הוא שס התואר הן לחוקי התורה והן לפרנסה, כי תלויים המה זה צזה, ואדס לעמל יולד, אס מקדיש עמלו לתורה, מעצירין ממנו עמל ועול דרך ארץ, וכל העוסק צחורה נכסיו מנלחין. ויתכן להחליף עמלו צמזונו עם עמלו צחוקי התורה. ועל זה הצטיח לנו הכתוב, אס צחקתי תלכו, שתהיו עמלים צחורה, אז לא תצטרכו לעמל על המזונות, והשיג לכם דיס את צ'יר, וצ'יר ישיג את זרע, ואכלתם ישן נושן, וישן מפני חדש תוצ'או.

וְהִגַּדְתֶּם הַמִּפְרָשִׁים הַקְּשׁוּ, הלא אמרו תז"ל (קידושין לט:): שכר מצוה צהאי עלמא ליכא, ותז"ל (עירובין כב.) דרשו, מאי דכתיב אשר אנכי מנוך היום לעשותם (דברים ז-יא), היום לעשותם ומחר לקבל שכרם ע"ש. ואיך כתבה התורה כאן ריבוי הצרכות

ט:): כי אדס לעמל יולד (איוב ה-ו), איני יודע לחיזה עמל וכו', כי הצחירה ציד כל אחד צחיה עמל שיצחר. והמקבל עליו עול תורה צמילוחו מעצירין ממנו לגמרי עול דרך ארץ, וההיפוך צהפורק, והצ'ינונים נשמע מהדייקים ודפח"ת.

וְלִבְנֵי גַם הַמֵּן, אס כי לא הוצרכו לעמל ויגיעה של חרישה וזריעה, מכל מקום המון עם צית ה' הוצרכו לעמל לקיים צועת אפך תאכל לחם, ועל כן הוצרכו לצאת ללקוט, ולפעמים שטו העס ולקטו. ושז כשהציאו אותם לציתם, הוצרכו לטחון ולצשל ולאפות. אצל הנדיקים שקיבלו עליהם עול תורה, וקיימו הגזירה צועת אפך תאכל לחם צלחמה של תורה, העצירו מהם עול דרך ארץ, ומנא'הו על פתח ציתם מוכן וערוך לאכילתם, אפוי כלחם (ועיין צזה צשמן ראש ח"י פ' צשלח קט.).

וְזָדוּ שֶׁאִמְרַת הַכְּתוּב, הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, אצל אופן הירידה לא תהא לכל אחד שוה, כי לנדיקים תהיה צלי טורה, ולצ'ינונים צט'רחה, ולרשעים צט'רחה יתירה, וזה יהא תלוי 'דצר יוס ציומו', כפי

(מהלים עא-עב) לאמר אלקים עזבו רדפו ותפשוהו כי אין מציל [כך היו אומרים עליו, אלקים עזבו, שצא על אשת איש, ואין אנו נענשים עליו, רדפו ותפשוהו כי אין מציל, אין לו זכות שיצילנו, שהעצירה כצתה זכיותיו], ולא הוא ידעי דעצירה מכזה מצוה ואין עצירה מכזה תורה ע"כ. ואם כן על עמל התורה שפיר יש שכר גם צהאי עלמא, שהרי גם אם יחטא אחר כך, לא יתכזה שכר המצוה. ולכן שפיר אמר, אם בחקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה, על זה יגיע לכם שכר גם צהאי עלמא, ונתנה הארץ יצולה, ועץ השדה יתן פריו.

לקיום מצות התורה. ויש לומר דהנה שמעתי טעם על הא דשכר מצוה צהאי עלמא ליכא, שהוא על פי מה שאמרו חז"ל (סוטה כא.) עצירה מכזה מצוה ע"ש. ואם כן אי אפשר ליתן שכר על המצוה בעולם הזה, כי יתכן שאחר כך יחטא, והעצירה יכזה המצוה, ורק בגמר תפקידו בעולם הזה, אז יתכן ליתן שכר על המצות שלא נכזו צימי חייו.

אמנם הרי אמרו חז"ל שם, דהגם דעצירה מכזה מצוה, אין עצירה מכזה תורה, ואלמלי דרשוהו דואג הכי לא רדפו צתר דוד, דכתיב

לי"ג בעומר

בסעודת תנאים של בתי הכלה תחיי

עב"ג הבי המופלג בתוי"ש כמר ישעיי פירנויער נ"י

וצפוטו פירשו, שהרי ארבעים יום קודם יצרת הולד צת קול יוצאת ואומרת צת פלוני לפלוני (סוטה ג.), על כן מרמוזין ששידוך זה כבר הכריזו עליו מראשית קודם יצירתם.

וגראדה עוד דהנה מצואר צספה"ק דיט לכוינ צכל יום תיבה אחד ממזמור למנצח צנגינות (תהלים קז), ותיבה אחד מאנא צכת, ואות אחת מפסוק ישמחו וירננו וגו', (שם קז-ה). וציוס ל"ג צעומר יש לכוינ צתיבת 'אלקיס', וצתיבת 'נהל', וצאות ו' (מתיבת ולאוים). וצודאי יש צזה קוד, איך תיבות אלו יש להם קשר עס ל"ג צעומר. - וצדברי הארזי"ל צשער הכוונות (ספירת העומר דרוש ג) כתב, שיש לכוינ צכל יום צספירת העומר, קוד אד"ס, על ידי שאות א' מתחצרת עס ד"ס לצירוף אד"ס, שהוא שס מ"ה ע"ש. וצודאי שטוצא גניז

ה' מאד צפי וצמוך רציס אהללנו, על הטוב והחסד שזיכני לצוא צקשרי שידוכין של צתי הכלה תחי' עב"ג הצ' המופלג צתורה ויראה מפארי היחס נ"י. אנו עומדים כעת צאמנע ימי ספירת העומר, ושצוע זו מכוון נגד מדת הוד, שכולל צתוכו גס תיקון למדת הודאה, להודות לה' על כל חסדיו, אשר אילו פינו מלא שירה כיס וכו' אינ אנו מספיקים להודות ולהלל וכו', וצפרט ציוס ל"ג צעומר, שמכוון נגד הוד צצהוד, הרי תיקונו של היום הוא צריצוי צמדת הודאה, להציע ההודאה והכרת הטוב לה' הטוב על כל הטוב.

בנוסח התנאים מתחילין, המגיד מראשית אחרית הוא יתן שס טוב ושארית וכו'. ויש להצין למה צתרו להשתמש כאן צתואר זה על הקצ"ה, שהוא מגיד מראשית אחרית.

צגויה, ואין לנו עסק בנסתרות, מכל מקום יש לומר בזה נקודה בפשוטן של הדברים.

הנה השמחה ציוס ל"ג בעומר מבואר בפוסקים, דאמרו חז"ל (יבמות סג:) י"ב צ אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת ועד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד, מפסח ועד עזרת, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה ע"ש. ומבואר בטור (או"ח סימן תנג) די"ש מסתפרים מל"ג בעומר ואילך, שאומרים שאז פסקו מלמות ע"כ.

ובישער הכוונת להאריז"ל (פסח דרוש יב) כתב לבאר הטעם שפסקו למות בל"ג בעומר דייקא, כי ציוס זה נמתק הדין מה' אותיות שם אלקיים, על ידי חילוף האותיות שלפניו שהוא שם אכדט"ם. דידוע כי שם אלקיים היא מדת הדין, וההמתקה היא צסם של האותיות שמלפניו אכדט"ם. כי לפני אות א' אין שום אות מוקדמת, ולפני אות ל' היא אות כ', לפני אות ה' היא אות ד', לפני י' היא אות ט', ולפני מ"ם סתומה הוא מ' פשוטה, הרי לך שם אכדט"ם האותיות שלפני אלקיים הממתיק את הדין.

ואם כן עיקר ההמתקה הוא לג' אותיות לה"י האמצעיות משם אלקיים, שמתחלפות לאותיות שלפניהם כד"ט, כי אות הראשונה והאחרונה של אלקיים נשארה במקומה. והנה כד"ט בגמטריא ל"ג שממתיקין אותיות לה"י, וזהו ענין ל"ג בעומר, שנמתקו הדינים משם אלקים על ידי חילוף האותיות שעולה בגמטריא ל"ג, ולכן בל"ג בעומר דייקא נמתקו הדינים מתלמידי רבי עקיבא ופסקו למות עכדה"ק. (ועיין בזה בבאר מים חיים בפתיחה לסדר בראשית).

ובבואור ושמש (פ' משפטים) כתב לפרש, ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (כא-ה), ובתרגום ואלין דיניא די תסדר קדמיהון, והיינו כי העצה להמתיק המשפטים והדינים, אשר תשים 'לפניהם', להחליף הדינים מאלקיים באותיות שלפניהם. וזהו שפירש התרגום, ואלין דיניא די תסדר קדמיהון, שתסדר הדינים על ידי האותיות שקודם להם ע"כ.

ובייטב לב (פ' וארא) כתב צסם הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב ז"ע לבאר בזה הכתוב, וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' (ו-ב),

'אלקים' את השמים ואת הארץ. (שזב ראיתי צייטצ לב שם שכתב קן).

ובבואר עוד בצפה"ק (הוצא בחמרא טבא פ' משפטים) שזהו שאמר הכתוב, כי אלקים שופט זה ישפיל וזה ירים (תהלים עח-ח), כי שם אלקים עולה מספר פ"ו, ושם אכדט"ם שהוא המתקת הדינים עולה מספר ע"ד, פחות ממספר שם אלקים במספר ז"ה שהוא י"ב. וכדי לעורר הדין על אומות העולם יכוין להוסיף על שם אכדט"ם עוד מספר י"ב, ויהיה מספרו שם אלקים מדת הדין, ועל ידי זה ישפיל הרשעים. וכן להמתקת הדינים יכוין להחסיר מספר ז"ה מאלקים, וישאר שם אכדט"ם להרים קרן ישראל. וזהו אלקים שופט, כי שם אלקים מדת הדין הוא השופט, ז"ה ישפיל וז"ה ירים, על ידי שיוסיף מספר ז"ה על שם אכדט"ם ישפיל הרשעים, ועל ידי שיחסיר מספר ז"ה ממנין אלקים ירים קרן ישראל ע"כ. [ועיין עוד מה שהארכנו בזה בפרקי אצות פ' בחקותי האי שמה].

ואם כן עיקר הדינים שצטט אלקים הם באותיות לה"י, בגמטריא מ"ה כמספר אד"ם, וההמתקה היא באותיות כד"ט בגמטריא ל"ג, ולכן

ובמדרש רבה (שם ו-ב) אמר לו הקב"ה חייך יש לך לידע שנאמר (קהלת ז-ח) טוב אחרית דבר מראשיתו ע"כ. והיינו שאלקים דיבר למשה ואמר אליו אני הוי"ה, שאפשר להפוך הדין לרחמים. וצא המדרש לצאר, חייך יש לך לידע שנאמר טוב אחרית דבר, שם אלקים שהוא אחרית האותיות נמתק ונהפך לטוב, 'מראשיתו' מהאותיות שלפניו שהוא שם אכדט"ם. וזה נרמו צהשם עלמו, כי ט"ז אחרית דבר מראשיתו ר"ת שם אכדט"ם הממתיק שם אלקים ע"כ.

ובזה היה נראה לצאר, מה שכתב רש"י (בראשית א-א) בראשית צרא אלקים את השמים ואת הארץ, שבתחלה עלה במחשבה לצראתו צמדת הדין, וראה שאין העולם מתקיים, הקדים מדת הרחמים ושתפה למדת הדין (צ"ר יב-טו) ע"כ. והכוונה דמתחלה רצה לצרוא העולם צטט אלקים, בראשית צרא אלקים, וכאשר ראה שאין העולם מתקיים צדין, 'הקדים' מדת הרחמים, שיתף אליה גם אותיות הקודמות, שצהם יש מדת הרחמים להמתיק הדינים. וזהו 'בראשית', באותיות הקודמות, צרא

צבחי' דין, על כן אמרו קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, שנאמר (תהלים סח-ז) אלקיים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים צבוערות (סוטה ב.). וכמו כן אמרו חז"ל (שבת קל.) ליכא כתובה דלא רמו זה תיגרא, שהוא מהתעוררות מדת הדין. והוא מטעם, דכמו צביריאת העולם מתחלה עלה צמחשצה לצראו צמדת הדין, כן הוא ציווגו של אדם, עולם קטן, עולה מתחלה מדת הדין. אמנם אחר הנישואין מתעורר כבר המדת הרחמים, וכמאמרם (סוטה ז.) איש ואשה שזכו שכינה שרויה ציניהם, [שהרי חלק את שמו ושיכנו ציניהם, יו"ד צאיט וה"א צאשה] ע"כ. ומצואר צספה"ק דכתובה הם אותיות כת"ב ו"ה, להשלים השם הוי"ה צשלימותו ע"כ. ואמרו חז"ל (יצמות צב:) כל אדם שאין לו אשה שרוי צלא שמחה צלא צרכה צלא טובה צלא תורה צלא חומה צלא שלום ע"ש. אם כן הנישואין מציאה שפע של רחמים וטובה, וכמו צהצריאה ששיתף אליה שוב מדת הרחמים.

ולבן מתחילין התנאים המגיד מראשית אחרית, כי צהיות שתחלת קשרי שידוכין היה קשה לזווג

צימי הספירה שהם ימי דין יש לכויץ שם מ"ה, לכויץ להמתיק אותיות אלו משם אלקיים, וצ"ג צעומר שנעשה ההמתקה, על כן הוא יום שמחה. - וזאת היתה עבודת רבי שמעון בן יוחאי להמתיק הדינים מהכלל ישראל, ולכן ל"ג צעומר הוא יומא דהילולא דיליה. ועל זה אומרים (צפייט צר יוחאי) נעשה אדם נאמר צעצורק, כי נעשה הוא לשון תיקון, והתיקון של מספר אד"ם, להמתיק אותיות אלו לרחמים משם אלקיים לשם אכדט"ם, זה נאמר צעצורק, שהוא צעצודתו זכה להמתיק הדינים מישראל.

ולבן צל"ג צעומר יש לכויץ, צתיצת אלקיים, וצתיצת נה"ל, וצאות וא"ו, כי ציום זה יש המתקת הדינים שנתעורר צמספר ל"ג, להחליף אותיות אלקיים צאותיות הקודמות אכדט"ם, להוריד משם מ"ה עד מספר ל"ג, ולהחסיר מהם מספר י"ב. וזהו אלקיים נה"ל ו"ו, לנהל האותיות של אלקיים להחסירם צמספר י"ב, ויתחלף צזה שם אלקיים לשם אכדט"ם, שזה ענינו של ל"ג צעומר.

ובזה נצא אל המכוון, כי קשרי שידוכין צהאדם מתחלתו הוא

היא למחזיקים בה, אורך ימים צימינה ובשמאלה עושר וכבוד. וכאשר לא נעשית לו לעזר בתורתו, היא מזרחיה מהבית זרחה זו של עושר וכבוד שישנה בתורה. ולכן כאשר באים בקשרי שידוכין אומרים להם, שאל יצריחו ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה שום הזרחה ממון בעולם, הצעל יוקיר את אשתו, והאשה יוקיר את בעלה, וזוה לא יוגרמו הזרחה הממון בבית, רק ישלטו בזכסיהון שיה צוה, כל אחד יעשה את שלו שיוכל לבוא זרחה בזכסיהון, והוא כאשר ידורו בשלום אהבה ואחיה וריעות לאורך ימים ושנים טובים.

וזוהו שהכתוב אומר, ודדיקים ישמחו יעלנו לפני אלקים ויששו בשמחה (תהלים ט-ד), כי שמחה בבית דדיקים מעורר רחמים ומקדים גם להנלים אליהם, ומתעוררין האותיות הקודמין לאלקיים להשפיע רחמים, וזהו ודדיקים ישמחו יעלנו לפני אלקים, בהתעוררות האותיות שישנו לפני אלקים, היינו הקודמים לאותיות אלקיים, וזוה גורמין שיששו בשמחה.

ובזה יתבאר מה שאמרו חז"ל (כתובות יז). כיצד מרקדין לפני הכלה וכו'. רב שמואל בר רב

בקרית ים סוף. אמנם הקצ"ה ממתיק הדינים (המגיד מלשון המתקה כמו שנאמר (דברים לג-יג) ממגד שמים), ומראשית הוא ממתיק האחרית, שמאותיות הקודמות של אלקיים ממתיק הדינים, ולכן בהנישואין שורה זרחה ורחמים, ויתן שם טוב ושארית לאלה דברי התנאים והזרית.

ואומרים טוב, ואל יצריחו ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה שום הזרחה ממון בעולם, רק ישלטו בזכסיהון שיה צוה. והכוונה הוא דאמרו חז"ל (בבא מציעא נט). אמר רבי חלבו לעולם יהא אדם זהיר בזכוד אשתו, שאין זרחה מנויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר (בראשית יג-טו) ולא זרחה היטיב בעבורה. והיינו דאמר ליה רבא לזני מחזא, אוקירו לנשיכו [כבדו נשותיכם] כי היכי דתתערתו ע"כ. ואם כן בשעה שהצעל מכבד את אשתו, הוא מביא זוה שפע של עשירות בבית, וכאשר אינו מוקירה הוא מזרחיה אותו ממון מהבית. וכמו כן האשה, כאשר היא נעשית עזר לבעלה, שיוכל להתמיד בלימוד התורה, הרי היא מחזקת את התורה זמדה גדושה, ומביאה זוה זרחה אל הבית, עץ חיים

יחזק מרקד אחלת ע"ש. כי המפרשים פירשו שכל שמחה של מצוה מתעורר צהריקודין שפע של רחמים וחסדים, ולכן 'מרקדין' הם אותיות מרק-דין. והמירוק של הדין הוא צחילוף שלשה

אותיות האמצעיות של אלקים, שמחליפין האותיות לה"י לאותיות כט"ד, ונעשה ממנו שם אכדט"ם, שהוא שם של רחמים. ולכן רב שמואל בר רב יחזק היה מרקד אחלת, היה

שמה ומרק דין, אחלת, על השלשה אותיות של שם אלקים להחליפם לשם של רחמים, שזהו כח שמחה של מצוה, לעורר רחמים וחסדים על הכלל.

בה יתן ה' וכה יוסיף לרוות מהם רוב נחת דקדושה, להמשיך השלשלת הזהב שלא נכלם מאצותינו, מתוך שפע רחמים וחסדים צבני חיי ומזוני רויחי לנו ולכל ישראל.

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הרב ר' **אברהם שבתי פריינד שליט"א**
ר"מ בישיבתינו הק'
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר **יואל אלתר ראאב** ני"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

* * *

הר"ר **דוד זינגער** ני"ו
לרגל הכנסת בנו לעול התורה והמצות

* * *

הר"ר **משה יואל שלעזינגער** ני"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

הרה"ג ר' **יעקב טובי' ווייזער שליט"א**
ר"מ בישיבתינו הק'
לרגל הולדת הנכדים התאומים למזל טוב

* * *

הר"ר **שלמה גראזינגער** ני"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

* * *

הר"ר **מנחם ליכטער** ני"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר **משה גראדי** ני"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב